

for udstedelse af bevilling end for udstedelse af næringsbrev som handlende m. v. Bestemmelsen i stk. 1 er udformet i overensstemmelse med denne opfattelse.

Heri ligger, at ansøgeren skal have dansk indfødsret, have bopæl her i landet samt være myndig eller efter myndighedsloven have fået tilladelse til på egen hånd at drive den virksomhed, hvortil han søger bevilling.

Af henvisningen til næringslovens betingelser for erhvervelse af næringsbrev som handlende, håndværker og industridrivende følger endvidere, at udlændinge, som efter § 3, stk. 2, i næringslovsforslaget har ret til at få udstedt næringsbrev, fordi dette er hjemlet i en traktat eller i bestemmelser fastsat af handelsministeren, også har krav på at få bevilling efter lovforslaget.

Henvisningen til næringsloven indebærer endelig, at reglerne i næringslovsforslagets § 2, stk. 2, om ansvarlige interessentskaber og kommanditselskaber og § 4 om udstedelse af næringsbrev til aktieselskaber, andre selskaber med begrænset ansvar, foreninger, stiftelser og andre selvvejende institutioner samt filialer af udenlandske selskaber finder tilsvarende anvendelse med hensyn til bevillinger efter den her foreslåede lov. Driften af en virksomhed, der udøves af et selskab el. lign., skal imidlertid efter forslaget § 11, stk. 3, forestås af en bestyrer, der er godkendt af politiet.

Til stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 2, hvorefter justitsministeren kan tillade, at bevilling meddeles, selv om betingelserne for erhvervelse af næringsbrev ikke er opfyldt, svarer til § 3, stk. 3, 1. pkt., i næringslovsforslaget.

Til stk. 3.

Efter den gældende regel i § 2, stk. 1, skal bevilling nægtes, hvis „politiet på grundlag af de foreliggende oplysninger . . . nærer betænkelighed ved at meddele bevillingen.“

I praksis nægtes bevilling kun sjældent efter denne bestemmelse, som da også kan forekomme uheldig på grund af sin meget ubestemte formulering, og som heller ikke er i overensstemmelse med de retningslinier, der følges i anden næringsretlig lovgivning.

Under hensyn til de særlige muligheder, der foreligger for, at personer, der driver virksomhed af den her omhandlede beskaffenhed, kan misbruge deres virksomhed, navnlig ved køb af stjålne koster, kan det imidlertid ikke anses for forsvarligt helt at ophæve adgangen til at nægte bevilling i tilfælde,

hvor risikoen for sådant misbrug i særlig grad er konkret begrundet.

Det foreslås at omformulere den gældende bestemmelse således, at den bringes på linie med tilsvarende bestemmelser i andre næringsretlige love og lovforslag, hvor det ligeledes er fundet påkrævet at fastsætte særlige vandelskrav.

Efter udkastet kan politiet afslå ansøgninger om bevilling, hvis ansøgeren er dømt for strafbart forhold, der begrundet en nærliggende fare for, at bevillingen vil blive misbrugt (jfr. straffelovens § 78, stk. 2), eller hvis der i øvrigt efter de oplysninger, der foreligger om hans vandel, er særlig grund til at antage, at han ikke vil drive virksomheden på forsvarlig måde.

Til stk. 4.

I overensstemmelse med beværterlovens § 3 foreslås det i stk. 4, at bevilling til et aktieselskab el. lign., jfr. næringslovsforslagets § 4, stk. 1, skal kunne nægtes, hvis et medlem af selskabets direktion eller bestyrelse ikke opfylder vandelskravet i stk. 3.

Til § 4.

Til stk. 1.

Efter § 5 i loven af 1921 skal bevillingshaveren anmelde til politiet, hvor forretningen agtes drevet, og hvis forretningsstedet flyttes, skal dette ligeledes anmeldes til politiet.

Denne bestemmelse forudsætter, at virksomheden drives fra fast forretningssted, og kravet herom foreslås nu udtrykkeligt fastsat i forslaget § 4, stk. 1.

I samme bestemmelse foreslås det i overensstemmelse med gældende praksis udtrykkeligt anført, at der på det faste forretningssted skal være indrettet særskilte forretningslokaler. Herved udelukkes det, at virksomheden kan udøves fra en privat beboelse under sådanne forhold, at politiets tilsyn med virksomheden umuliggøres ved, at købte og pantsatte genstande sammenblandes med bevillingshaverens personlige indbo m. v.

Ved administrationen af den gældende lov er det efter en analogi af næringslovens § 26 antaget, at der ikke vil kunne meddeles en bevillingshaver mere end én bevilling i samme kommune. Med støtte i 1921-lovens § 3, stk. 3, er justitsministeriet endvidere gået ud fra, at der ikke kan meddeles en person flere bevillinger inden for samme politikreds, og at en bevilling kun giver bevillingshaveren adgang til at have ét forretningssted.

Under hensyn til, at forbudet i den gældende næringslovs § 26, stk. 1, nu foreslås ophævet, og til, at næringslovsforslaget heller ikke indeholder andre